

Не можели вече да търпятъ злочеститѣ, възстанѣли противъ своитѣ угнетатели и ето вече двѣ години какъ са пролива християнска кръвъ; градища и села имъ изгорени, имотъ разграбенъ, жени и дъщери обезчестени; населението на нѣкои мѣста е всичко исклано. Всички тѣ предлагания на нашия Монархъ и на иностранныя правителства за подобръването живота на християнитѣ останѣли безуспѣшни.

Мърката на дълготърпѣнието на нашия Царъ Освободителъ са свърши; послѣдната царска дума е казана: война на Турция е обевена.

Войски отъ повѣренната менѣ армия! Намъ са е паднѣла честта да изпълнимъ Царската воля, светия завѣтъ на нашитѣ дѣди. Не за завоевания отивама нии, а за защита на обижданитѣ, угнетяванитѣ наши братя, за защита на Христовата вѣра.

«И така, напредъ! Нашето дѣло е свято, и съ насъ е Богъ! Азъ съмъ увѣренъ, всѣки отъ генералъ дору до солдатъ ще изпълни своя дългъ и нѣма да посрами руското име. Да бжде нинѣ то сжщо тѣй страшно, както и въ преминалитѣ години; нежъ не ни спрѣтъ нито постоянството на врага! Нека бждѣтъ неприкосновенни за васъ мирнитѣ жители на каква вѣра или народностъ и да принадлежатъ тѣ!

«Нищо не трѣба да са земе безъ заплата; никой не трѣба да си дозволи произволъ. Въ това отношение азъ искамъ отъ всички и отъ всѣкаго най-строги порядъкъ и дисциплина; въ тѣхъ е нашата сила, залога за сполука, честта на нашето име.

«Напомнимъ на войскитѣ, че щомъ преминемъ нашата граница, ний стживама въ Румжния, земя приятелска намъ отъ старо време, за освобождаването на която е проляна не малко русска кръвъ. Азъ съмъ увѣренъ, че ний ще срѣщнемъ тамъ такова гостопримство, както дѣ-